

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

ท่องเต็มแต่จิตใจหิวโหย

ก่อนจ้งหัน

ทองคำเอาเข้าคลังหลวง ศีลธรรมเอาเข้าหัวใจของพระของเณรของชาวพุทธเรา ศีลธรรมสำคัญมาก ศีลธรรมภายในใจหนูนได้ทุกอย่าง สมบัติข้างนอกมีมากก็สู้ไม่ได้ ศีลธรรมภายในใจหนูนได้หมด พวกกันจำเอาไว้ วันนี้มีพระมาเท่าไร (๓๙ ครั้ง) ๓๙ เทรอพระมามากทุกวัน ๆ มาศึกษาอบรม ก็ให้พวกกันตั้งอกตั้งใจพระลูกพระหลาน ให้ได้สืบทอดศาสนาต่อไป ด้วยความน่าดูน่าชม อบอูนทั้งตนและผู้เกี่ยวข้องมากน้อย อย่าไปสุมสี่สุมห้า ไปที่ไหนก็โก้ ๆ เก๋ ๆ พระโก้เก๋นี้ดูไม่ได้นะ พระโก้เก๋ให้โก้เก๋ในศีลในสมาธิในปัญญา ศรัทธา ความเพียร โก้เก๋ในที่ ศาสตราองค์เอกโก้เก๋ เป็นสุขด้วยความโก้เก๋นี้ ความโก้ของกิเลสเป็นพินเป็นไฟ ใครโก้มากเท่าไรคนนั้นจ่มมาก เรื่องโก้กับกิเลสนี้ โก้ไปเท่าไรอย่าไปอวดดีกับกิเลสนะ สอดหัวเข้าไปให้มันตัดคอเอา ๆ ใครเก่งกับกิเลส

เดี๋ยวนี้พวกชาวพุทธเรามากจะเก่งกับกิเลส แล้วดูถูกเหยียดหยามธรรม นี่ละกำลังจะสร้างความล่มจมให้แก่ชาติไทยเรา ทั้ง ๆ ที่เป็นชาวพุทธไม่มองดูพระพุทเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ บ้างเลยนี่เสียนะ ฟัน้องทั้งหลายจำให้ดี หลวงตาตายไปแล้วจะไม่มีใครพูดอย่างนี้ คนนั้นก็เจริญพร คนนี้ก็เจริญพร มีแต่เจริญพรเต็มบ้านเต็มเมือง ชี้เต็มส้วมเต็มถ่าน ไฟเต็มหัวใจ นี่เจริญพรของกิเลส ถ้าเป็นเรื่องของธรรมแล้วทำอะไร นั้นเห็นไหมจ้อเข้าแล้วจะตีกิเลสหนั้น ทำอย่างนั้นมันผิด นั้นเห็นไหมชุกิเลส ฟัดกิเลส นั้นเรียกว่าธรรม นี่ละภาษาธรรมเป็นภาษาชะล้าง ภาษากิเลสเป็นภาษาสั่งสมพินไฟ ฟัน้องทั้งหลายจำเอานะ

ท่านทั้งหลายจะไม่เคยได้ยินเสียงอรรถเสียงธรรม ทั้ง ๆ ที่ถือพุทธศาสนา ระยะเวลาที่หลวงตาออกมาช่วยชาติบ้านเมืองเวลานี้ ค่อยออกมาเป็นลำดับ ๆ เป็นภาษาธรรมะ แต่กิเลสไม่ชอบทั้งนั้น ภาษาขวานผ่าซาก ว่าอย่างนั้นนะ ผ่าซากก็ซากกิเลส ฟาดมันคอขาดลงไปเป็นไร ตัวอะไรที่เป็นภัยต่อสัตว์โลกเวลานี้ ไม่ใช่กิเลสจะคืออะไร ธรรมไม่เคยมี เด็ดขนาดไหนมีแต่เด็ดปราบกิเลสทั้งนั้นเรื่องธรรม เรื่องกิเลสอ่อนน้อมเท่าไร โอ้ย เอาให้ดับปอดไม่มีเหลือเลย

พวกกันตั้งใจ พระเณรเราตั้งใจมาศึกษาทุกองค์ ๆ ดูให้ดีนะ สอดส่องมองที่จะเป็นอรรถเป็นธรรมเป็นประโยชน์แก่ตน ดูอะไรให้คิด คิดด้วยสติด้วยปัญญานี้สำคัญมาก อย่า

สักแต่ว่าอยู่ สักแต่ว่าไป ใช้ไม่ได้ ไปที่ไหนก็เที่ยว ที่ไหนก็มีแต่ว่าเป็นครูเป็นอาจารย์ของเราทั้งหมด คนนั้นก็อาจารย์เรา คนนี้ก็อาจารย์เรา ๆ มีแต่อาจารย์ของเรา ๆ ตัวเราเป็นยังงี้ไม่ได้ดู เอาครูบาอาจารย์มาอวดเพื่อความดิบความดี ทั้ง ๆ ที่ไม่มีเลยความดี อวดแบบนี้ นะ ให้พากันตั้งอกตั้งใจ เรื่องธรรมพระพุทธรูปเจ้านั้นคงเสี้ยนคงวาหนาแน่น อย่าให้กิเลสมาลุ่มจมูกล่นว่าบาปบุญนรกสวรรค์ศรี ล้ำสมัย นิพพานไม่มี มีแต่กิเลสหลอกโลก ที่จะทำลายโลกให้จมด้วยกันทั้งนั้น ธรรมคงเสี้ยนคงวาหนาแน่นมากก็กบก็กัลป์ กิเลสก็เช่นเดียวกัน เป็นข้าศึกศัตรูต่อกันมาตลอด

ใครหนักทางดีดีไปเรื่อย ๆ ใครหนักทางชั่วชั่วเรื่อย ๆ ชั่วจนไม่มีอะไรเหลือติดตัวเลยเพราะวิ่งตามกิเลส กิเลสรู้ใหม่ ความโลภ โลภไม่รู้จักเป็นจักตาย โลภเขามีป่าช้า คนที่โลภมาก ๆ ไม่มีป่าช้า กลับว่าตัวจะเอาหัวค้ำฟ้าไม่เคยตายกับใคร สุดท้ายก็เอาไฟเผาคนเอาหัวค้ำฟ้านั้นแหละ อย่าลืมเนื้อลืมตัวนะ ความโลภมันลอบป่าช้าทั้งหมด ลืมเป็นลืมตาย มีแต่จะดิบจะดีจะมั่งจะมี มันมีชี้หมาอะไร ไปที่ไหนเห็นตั้งแต่พื้นแต่ไฟเผาไหม้หัวใจสัตว์โลก ตีตดิน กิริยามารยาทก็จะเป็นจะตาย ภายในใจนี่คือไฟเผาหัวใจสัตว์ ได้แก่ไฟกิเลส นี้ละความโลภมันพาแสดง ความโกรธเป็นไฟเผาได้หมด

ราคาตัณหาหามันมามาก ๆ ถ้าอยากขึ้นสวรรค์ทั้งเป็น ผู้ชายคนหนึ่งไปหาเมียมาสักร้อยคน แล้วผู้หญิงคนหนึ่งไปหาผัวมาสักสองพันคนเอามาอวดกันซิ คู่ผัวคู่เมียคู่นั้น ใครจะเก่งเอาอวดโลกดูซิ นี้ละพวกจมทั้งนั้น พวกกินไม่อิ่มกินไม่พอ กิเลสมีแต่ความดีความดีนั้น หิวโหยตลอดเวลาคืออะไร คือกิเลส ธรรมะนี่อึดเป็นลำดับลำดับ จำให้ดีนะคำนี้ ให้ฟังเสียงพระพุทธรูปเจ้าถ้าอยากเป็นคนดิบคนดีมีฝั่งมีฝามีหลักมีเกณฑ์เป็นที่ยึดที่เกาะ ขอให้ยึดธรรมพระพุทธรูปเจ้า ยึดกิเลสพังทั้งนั้น ๆ จำให้ดีลูกหลาน ต่อไปนี้จะให้พร

หลังจ้งหัน

เวลานี้ได้ประกาศแล้วว่ามอบทองคำแต่ละครั้ง ๆ ให้ได้ครั้งละ ๕๐๐ กิโล ต่ำกว่านั้นไม่มอบ แต่ก่อนเท่าไร ๆ ก็มอบ เดียวนี้ต้องให้ได้กำหนดกฎเกณฑ์ มันนับง่าย เช่น ๕๐๐ พอห้าร้อยที่สองก็หนึ่งตันไปเลย เวลานี้ก็ได้แล้ว ๕,๕๕๕ กิโลครึ่ง ยังขาดอยู่เพียงสี่พันกว่ากิโล ได้แล้วห้าพันกว่า แล้วก็แน่นอนไปเรื่อย ๆ การรวมทองคิดว่าจะเร่งขึ้นกว่าแต่ก่อน มันหากเป็นของมันไปเอง ค่อยเร่งขึ้นเรื่อย ๆ เร็วขึ้น ๆ คราวนี้เรามอบทองคำห้าร้อยกิโล กรฐินทองคำเรา ๘๘,๐๐๐ กองนั้นเราได้ถอนออกมาซื้อทองคำเพิ่มเข้าไปนี้เพียง ๒๐ ล้าน

เวลานี้ยังเหลืออยู่จะซื้อทองคำได้ประมาณ ๓๐๐ กิโลเงินในธนาคารของเราที่ฝากไว้
 ยังอีกสองร้อย ดีไม่ดีอาจได้มอบเดือนเมษาก็ได้ ถ้าได้อีกสองร้อยก็ปั๊บเลยไม่รอ เวลานี้
 เราแน่นอนแล้วเงินเราฝากไว้ที่ธนาคาร ๑๒๒ ล้าน จะซื้อทองคำ ดูว่าได้ทองคำประมาณ
 ๓๐๐ กิโล ยังขาดอยู่อีกเพียง ๒๐๐ กิโล หากว่าได้มาครบจำนวน ๕๐๐ กิโลนี้ก็จะมีมอบ
 อาจจะได้มอบเดือนเมษาก็ได้ มันจวนเข้ามาแล้ว มีอยู่ ๓๐๐ แล้วนะ พอเดือนเมษาก็มอบ
 มอบไปเรื่อย ๆ ดอลลาร์เราไม่ค่อยแน่นัก ได้เท่าไรก็มอบ เช่นคราวนี้ที่แนก็คือสองแสน
 แล้ว เศษเหลือไปเท่าไรเราไม่ได้นับดู มันควรจะมอบไปตามเศษเหลือเราก็มอบเสีย ที่แนก็คือ
 คือว่าทองคำคราวนี้ ๕๐๐ กิโล ดอลลาร์สองแสน

เงินโครงการช่วยชาติของเรายังเหลืออยู่เวลานี้ประมาณ ๕๐ ล้าน ไม่ค่อยเคลื่อนไหว
 ไหว อยู่อย่างนั้นแหละ เรามักจะหมุนไปทางทองคำมาก ได้มาเท่าไรหมุนเข้าทองคำ ๆ ไป
 เลย โครงการช่วยชาติทั้ง ๆ ที่ก็เพื่อทองคำด้วยกัน แต่จิตมันไปหนักอยู่ทองคำมากมันเลย
 ไปทางนั้นมากเดี๋ยวนั้นนะ แล้วเคียงมาก็ดอลลาร์ คิดว่าจะให้ทองคำกับดอลลาร์เคียงข้างกัน
 ไป เช่นอย่างเราได้ทองคำน้ำหนักสิบตัน ดอลลาร์ก็ค่อนข้างแน่ใจว่าจะได้สิบล้าน คิดว่า
 อย่างนั้น

เมื่อวานทางช่อง ๑๑ เขามาสัมภาษณ์เราเกี่ยวกับวันเฉลิมพระชนม์ เราก็ไม่ได้พูด
 อะไรมาก พูดเพียงเล็กน้อยเพราะพูดมาประจำทุกวัน ๆ มีหน้าชั่วโมงนี้ทางสหรัฐยังมา
 คอยฟังอยู่นี่นะ (เอาโทรศัพท์มือถือโทรมาเข้ามือถือทางอุดร ไปวางไว้ที่ไมค์ แล้วออกไป
 ถึงอเมริกาเลยครับ) เออ พูดที่นี้ก็ถึงอเมริกา ดูว่าติดต่อมาหลายวันแล้วมั้ง (วันอังคารถึง
 วันเสาร์ของอเมริกา ตรงกับวันจันทร์ถึงศุกร์ของประเทศไทยครับ) นั่นละทางโน้นขอม
 ทางโน้นก็มีคนสนใจธรรมะอยู่มาก เฉพาะรัฐเท็กซัสมีตั้งหลายประเทศ พวกลาว เขมร
 เวียดนาม ซึ่งเป็นชาวพุทธ แล้วคนไทยเราด้วยก็ร่วมอยู่ในนั้น พวกนี้เป็นพวกชาวพุทธ
 เพราะฉะนั้นเขาถึงสนใจธรรมะจากทางนี้ไป

เวลานี้ธรรมะเราไปอยู่ที่รัฐเท็กซัสมากที่สุด เฉพาะอย่างยิ่งก็คือธรรมะหลวงตานี่เอง
 ไม่ไปไหนแหละ มีแต่ธรรมะหลวงตา ออกจากนี้ไปเมืองนอกคือสหรัฐ เท็กซัสนี่ก็ออกจาก
 ธรรมะของเราที่เทศน์อยู่นี่ทั้งนั้น ไม่เห็นองค์ไหนไปเทศน์ ได้ยินไหมมีพระองค์ใดบ้างที่
 เทศน์ช่วยแบ่งหนักแบ่งเบากันอยู่เวลานี้ มีที่ไหนบ้าง (มีที่ที่ไปจำพรรษาแล้วไปเผยแพร่
 ของปลอมมาให้เขาฟัง เลยต้องเอาธรรมะหลวงตาซึ่งเป็นของจริงไปฟังเพื่อไม่ให้สับสนครับ)
 อันนี้ก็ไม่มีพื้นที่เราจะต้องพูด เพราะทางโน้นมากกว่าเรากับเรา ทางเท็กซัสนั้น ได้เรื่องได้
 ราวความเคลื่อนไหวของพระที่เทศน์ไปยังไงต่ออย่างไรให้เขาฟัง ส่วนมากก็มีแง่ที่เขาสงสัย

หรือแง่มุมใดเลยก็มี เขาถามมาทางนี้ พูดเรื่องราวทางโน้นมาทางนี้ เท่ากับเป็นการถามในตัว เมื่อเป็นการถามในตัวก็ต้องมีการตอบกัน สุดท้ายก็เลยประหนึ่งว่าเป็นการถามการตอบไปกับปัญหาเหล่านี้แหละ

พระไปประกาศศาสนาหรืออะไร (ที่หลวงตาเทศน์ว่าจะเป็นศาสดาองค์ใหม่) นั่นแล้ว มันก็เป็นอย่างนั้น สำหรับธรรมของเราแล้วเราพูดตรง ๆ สามแดนโลกธาตุนี้เราไม่เคยหวั่นกับอะไรเลย มันเหนือหมดเราพูดจริง ๆ สอนพี่น้องทั้งหลายนี้มาโกหกพี่น้องทั้งหลายเธอ นี่มันจวนจะตายแล้วจึงได้เร่งธรรมเข้า เพื่อให้เข้าสู่หัวใจพี่น้องชาวไทยเราพอได้ยึดเป็นหลักเป็นเกณฑ์ไว้ เป็นที่สักการบูชา เป็นที่อบอุ่นในจิตใจ ธรรมนี้และจะพาไปขึ้นสูง ๆ เรื่อย เรื่องกิเลสเรื่องไม่เอาไหนมีแต่จะจมทั้งนั้น ให้พากันระวังให้ดี

ศาสดาองค์เอกทุกพระองค์ไม่เคยโกหกโลกเลย แต่กิเลสมันโกหกโลกตลอดมา เราก็เชื่อทางกิเลสเสียมากมันถึงจมไป ๆ นั่นซิ ใครต้องการความสุขด้วยกันนั้นแหละโลก แต่เวลาก้าวไปถูกจูงไปทางความผิดละซี แล้วมันก็ไปกองทุกข์เสีย มันแหลมคมมากนะกิเลสให้ขึ้นต่อกรกันบนเวทีเสียก่อน เราถึงจะทราบเรื่องราวของกิเลสว่ามีความละเอียดแหลมคมขนาดไหน ในสามแดนโลกธาตุนี้ชี้นิ้วให้กิเลสอย่างเดียว ไม่มีใครเหนือกิเลสเลย มีธรรมเท่านั้นที่เหนือโลกธาตุอีก จี้ลงมาหากิเลส ธรรมเอามาชะล้าง กิเลสเท่ากับส้วมกับถ่าน มันสร้างความสกปรกกรูกร้าง ให้เกิดความทุกข์ความเดือดร้อนแก่สัตว์ทั้งหลายไม่ไว้หน้ากันเลย ไม่เว้นด้วย อย่างนี้ตลอดมา

ธรรมะต้องได้มาชะมาล้างพอน้ำดูน่าชม ผู้ผ่านพ้นไปก็มี ๆ เมื่อมีการชำระการยอมรับการชะล้างอยู่ ก็มีเวลาที่จะค่อยสะอาดสะอาดอันกันได้คนเรา นอกจากจะจมไปถ่ายเดียวไม่สนใจกับสิ่งชะล้างแล้วก็ช่วยไม่ได้ พระพุทธเจ้าก็พระองค์ก็ช่วยไม่ได้ มันขึ้นอยู่กับเราผู้จะยอมรับมากน้อย นี่ก็ชะล้างกันมาตลอดจนกระทั่งปานนี้ ศาสดาองค์ไหนตรัสรู้ขึ้นมาก็มาชะล้างของสกปรกเหล่านี้ไม่ใช่ชะล้างอะไร สกปรกเหล่านี้อยู่ที่ไหน อยู่ที่หัวใจของสัตว์ ไม่มี ความสะอาดความสกปรกที่ไหนนอกเหนือไปจากหัวใจของสัตว์ ความสุขและความทุกข์ก็อยู่ที่หัวใจของสัตว์โลกทั่ว ๆ ไป เพราะกิเลสอยู่ที่นั่น ตัวเป็นเหตุสร้างความชั่วช้าลามก ที่นี้ธรรมก็อยู่ที่ใจ เกิดที่ใจด้วยกัน กิเลสและธรรมไม่เกิดที่ไหน เกิดที่ใจดวงเดียวกันของสัตว์โลก ให้พากันจำข้อนี้ไว้ให้ดี

เราอย่าเข้าใจว่าดินฟ้าอากาศกว้างแสนกว้าง กิเลสจะไปเที่ยวหาหลบซ่อนที่นั่นที่นี้ ไม่มี จะอยู่ที่หัวใจของสัตว์โลกด้วยกันทั้งนั้น ไม่ว่ามนุษย์ไม่ว่าสัตว์ประเภทใด กิเลสจะมีอยู่ด้วยกันทั้งนั้น เพราะฉะนั้นความทุกข์จึงมีอยู่ทั่วไป เพราะกิเลสเป็นตัวสร้างทุกข์ทั้งนั้น

สร้างความเพลิดเพลินให้เล็กน้อย ๆ พอเป็นเหยื่อล่อ แล้วความทุกข์เป็นเสี้ยนเป็นหนาม เป็นพินเป็นไฟเผาตามหลังไปเลย เรื่องความล่องวางของสัตว์โลกก็คือกิเลสมันล่องวางให้ ตีตให้ตีตไปตามมัน จะสมหวังอย่างนั้นสมหวังอย่างนี้ มีแต่หวัง ๆ ที่นี้ผิดหวัง ๆ ก็เป็น ความทุกข์ขึ้นมา ก็เป็นเรื่องของกิเลสหลอกโลกทั้งนั้น มันเต็มโลกเต็มสงสาร โลกไหนที่จะ มีความสุขไม่มี เอาธรรมเข้าจับนะ

เราไม่พูดอะไรให้นอกเหนือจากธรรมไป เพราะธรรมเคยสอนโลกมานานแล้ว โลก ที่จะพ้นจากทุกข์เพราะธรรมเท่านั้น อย่างอื่นไม่มี สามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรที่จะจุดลาก จิตใจของโลกที่ถูกกิเลสปกคลุมหุ้มห่อหรือบีบบังคับเอาไว้ให้หลุดพ้นออกไปได้ มีธรรม เท่านั้น สองอย่างนี้เป็นขาคีตต่อกัน อย่างอื่นไม่มี ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็น ไฟ เขาเป็นขาคีตศัตรูต่อผู้ใด ร้อนเขาก็ไม่รู้ว่าเขาร้อน หนาวเขาไม่รู้ว่าเขาหนาว เป็น ธรรมดาของเขา เราผู้มีความรู้ที่อยู่ภายในใจ สัมผัสอะไรก็ทราบได้ชัดว่าอันนั้นร้อนอันนี้ หนาว อันนั้นสุขอันนี้ทุกข์ เกิดอยู่ที่หัวใจนะไม่ได้เกิดอยู่ที่อื่นใด ดินฟ้าอากาศเขาไม่มี ความรู้สึก ร้อนเขาก็ไม่รู้สึกรู้ว่าเขาร้อน หนาวเขาไม่รู้สึกรู้ว่าเขาหนาว เช่นทุกข์อย่างนี้ ทุกข์ เองก็ไม่รู้สึกว่าเป็นทุกข์ แต่ผู้ไปสัมผัสทุกข์ต่างหากได้รับความทุกข์ความลำบาก ให้พา กันจำเอานะ

รวมแล้วที่ไหนเป็นที่รวมแห่งความสุขและความทุกข์ ก็คือใจ ความทุกข์ก็คือกิเลส เป็นผู้สร้างขึ้นมาให้เกิดความทุกข์ ความสุขก็คือธรรมเป็นผู้สร้าง ความติงามของเรานั้น สร้างขึ้นมาเป็นเครื่องชะล้างกัน ๆ พอพัดพอเหวี่ยงกันไปได้คนเราไม่ทุกข์โดยถ่ายเดียว นอกจากสร้างกรรมอย่างไม่มีปราณีปราศรัยเลยนั้นจมได้ แต่ผู้ที่ยังรู้สึกเรื่องบุญเรื่องบาป อยู่แล้ว ผู้นี้มียาเป็นเครื่องบรรเทา เหมือนคนไข้เข้าไปหาหมอมีทางหายได้ อันนี้ถ้าเรายังมี ความรู้สึกในอรรถในธรรม ขยะแขยงต่อบาปต่อกรรม มีความกระหึ่มขี้มีย่องต่อบุญต่อ กุศล ผู้นี้มีทางไปได้ ถ้าเป็นโรคก็เข้าโรงพยาบาลแล้วหายออกมาเป็นคนปกติได้ ถ้าไม่ ยอมเชื่ออะไรเลย โรคไม่เชื่อหมอก็คือโรคตายโดยถ่ายเดียว ไม่เชื่อหมอไม่เชื่อยาตายโดย ถ่ายเดียวเท่านั้น แม้โรคเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ตายได้ เพราะกินตามความต้องการ ใช้ตามความ ต้องการ ไม่ได้คิดว่าอะไรเป็นของแสลง เพราะไม่เชื่อใคร แล้วสุดท้ายเจ้าของเป็นผู้จม

ธรรมพระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน เราให้พากันอุตสาหะพยายามนะ หลวงตาก็บอกชัด ๆ แล้ว เราไม่ได้พูดเพื่ออะไรในโลกอันนี้ พูดเพื่อเรา ๆ ก็ไม่เคย ไม่มีที่จะตั้งใจสงเคราะห์ สงหาเราหรือว่าหนูนเรายังไง ๆ ขาดตกบกพร่องอะไร เราไม่มีเราก็บอกเราไม่มี มีแต่เพื่อ โลกล้วน ๆ ที่ตะเกียกตะกายนี้ไม่ได้เพื่อใครนะ เพื่อพี่น้องชาวไทยและสัตว์ทั่วโลกดินแดน

นั่นแหละ สำหรับเราเองเราไม่มี เราบอกไม่มี นี่แหละธรรมะท่านพูดอย่างตรงไปตรงมา การทำงานทางดีทางชั่ว มีงานมีการทางดีทางชั่ว ได้ผลขึ้นมาดีชั่วมากน้อยเพียงไรเขาก็มาพูดกันได้ เช่นไปเล่นการพนัน วันนี้ไปเล่นการพนันเสียไปเท่าไรได้เท่าไร เขาพูดได้ เขาไม่เห็นปิดปาก เขาพูดได้อย่างธรรมดา ๆ ของนักพนัน แล้วที่นี้การสร้างคุณงามความดี เราหาคุณงามความดีได้มากน้อยเพียงไร วันนี้เป็นยังไง ได้ไปทำบุญให้ทานหรือรักษาคุณงามความดีอะไรบ้าง หรือวันนี้ได้ภาวนาเป็นยังไง จิตใจสงบอย่างไรบ้าง เราพูดได้ทำไมเราจะพูดไม่ได้

เราทำหน้าที่การงานใด เราก็นำหน้าที่การงานที่เป็นผลขึ้นมาได้มากน้อยเพียงนั้น เหมือนกัน ทำไมเราจะพูดไม่ได้ ธรรมพูดไม่ได้ก็กิเลสมีอำนาจมากเย็บปากผู้ปฏิบัติธรรม ให้หมดไม่ให้พูด ให้พูดแต่เรื่องของกิเลสอย่างเดียว โลกนี้ก็มีแต่ไฟนไฟไฟที่จะเย็นได้ เพราะธรรม แต่ธรรมออกไม่ได้จะทำยังไง อะไรจะดับไฟนไฟที่มันเผาร้อนอยู่ในจิตใจของสัตว์ เพราะฉะนั้นจึงพูดได้ เรื่องธรรมเรื่องโลกพูดได้ด้วยกัน เพราะมีการทำด้วยกัน มีผลด้วยกัน ผลได้มากน้อยเพียงไรพูดได้ ทางชั่วมักพูดได้ ทางดีก็พูดได้ทำไมจะพูดไม่ได้ นี่เราปฏิบัติศีลธรรมก็เป็นอย่างนั้น

อย่างหลวงตาที่ได้สอนพี่น้องทั้งหลายนี้ เราก็มักได้คิดได้คาดบอกลแล้ว อันนี้บอกไม่รู้กี่ครั้งแล้ว ปฏิบัติตนด้วยความตะเกียกตะกายเสือกคลานมาเป็นลำดับลำดับ แต่เพราะความอุตสาหะพยายามไม่หยุดไม่ถอย เอา ล้มลุกขึ้นมาต่ออีกอยู่อย่างนั้น หลายครั้งหลายหน ฝึกซ้อมเข้าไป ๆ เสียทำให้คู่ต่อสู้แฉะไหน ๆ จับเอาไว้ ๆ แล้วได้ทำตรงไหนจับเอาไว้เป็นสักขีพยาน ส่งเสริมอุปายที่ถูกต่อนั้นให้มีกำลังมากขึ้น ก็ต่อสู้กันไป ๆ นี่ละท่านว่าธรรมคือน้ำที่สะอาดชะล้างของสกปรกได้แก่กิเลส ที่มันสร้างกองทุกข์ขึ้นมาในหัวใจของเรา ยกตัวอย่างเช่น เรานั่งภาวนาจิตไม่อยู่ จิตติดจิตดิน ไม่ติดไม่ดินยังงิเลสมันมีพลังขนาดไหน มันดันออก มีเมื่อไรที่กิเลสอิมพอ ไม่มี มีแต่หิวแต่โหยอยู่ตลอดเวลา ท้องกินจนไม่มีท้องที่จะใส่ ท้องเต็มแต่จิตใจหิวโหย คือเรื่องของกิเลสไม่ยอมอิมพอเลย ตลอดกับตลอด กัลปี้ก็ไม่มีคำว่าอิมพอคือกิเลส ได้เท่าไรยังดิ้น ๆ คือกิเลสนั้นแหละจะเป็นไรไป

ส่วนธรรมไม่เป็นอย่างนั้น ยกตัวอย่างเช่นนักบวชผู้มุ่งต่อศีลต่อธรรมอย่างยิ่ง ต่อมรรคผลนิพพานอย่างยิ่งแล้ว ท่านเริ่มบวชปีวันนั้นท่านจะเริ่มมีความสุขภายในใจ ความระมัดระวังจะรอบตัว ระวังความชั่วไม่ให้เข้ามาผ่านภายในใจทำลายตัวเอง แล้วรักษาความดีไม่ให้ศีลต่างพร้อย เพียงเท่านี้เย็นแล้วนะนักบวช บวชในวันนั้นเย็นในวันนั้นเลย ที่นี้พยายามตั้งใจปฏิบัติรักษาศีลรักษาธรรม แล้วปิดเป้าสิ่งไม่ดีทั้งหลายอยู่ตลอดเวลาใน

อิริยาบถทั้งสี่เว้นแต่หลับเท่านั้น จิตใจก็ยิ่งมีความอบอุ่นเป็นลำดับลำดับ มันเห็นชัด ๆ อยู่
งั้น นี่ละธรรมเข้าอยู่ที่ใจนะ

คุณงามความดีเป็นเครื่องเสริมจิตใจให้มีความสุขความสะอาดสบาย อบอุ่นทุก
อย่างขึ้นไปเป็นลำดับลำดับ นี่ธรรมอยู่กับใจ ดูเอาชิตูเจ้าของ ที่นี้ศีลก็ดี พยายามตั้งใจ
ภาวนาให้จิตมีความสงบ เพราะกิเลสตัวยุ่แยกก่อนมันทำทุกอย่างที่จะให้เกิดความฟุ้ง
ซ่านวุ่นวายและสร้างความทุกข์ใส่หัวใจตัวเอง มันทำอยู่ตลอดเวลา ที่นี้เวลาเราภาวนา
กิเลสก็ดันออกไป มันอยากให้เกิดอย่างนั้น อยากให้เกิดอย่างนี้ คิดตลอดเวลา ทางธรรมะ
ระดับดับความคิดที่กิเลสคิดนั้น เอาความคิดของธรรมเข้าแทน เช่นเราบริกรรมพุทโธ ๆ
ให้บังคับอยู่กับพุทโธ คำบริกรรมเป็นคำใดก็ตามซึ่งเป็นอารมณ์ของธรรมแล้ว เรียกว่าถูก
ต้องทั้งนั้น ถ้าเจ้าของชอบกับจริตินิสัยข้อใดให้จับข้อนั้นเอาไว้ เอาธรรมนี้บังคับ จำไว้ให้ดี
นะ

มันจะดันออกนะ กิเลสนี่ละ อารมณ์เรื่องของกิเลส อารมณ์มันแสดงออกมา คือ
อยากคิดอย่างนั้น อยากคิดอย่างนี้ มันดึงออกเรื่อย ทางนี้บังคับไม่ให้คิด บังคับด้วยความ
คิดของธรรมคือพุทโธ หรือคำบริกรรมบังคับเอาไว้ มันจะเป็นจะตายมันจะคิดอะไรไม่ยอม
คิด บังคับกัน ไม่นานนักแล้วจิตจะค่อยสงบลง ๆ มีอารมณ์ของธรรมสืบเนื่องกันด้วยคำ
บริกรรมโดยความมีสติ จะค่อยสงบลง ๆ พอจิตสงบแนวลงไปนี่เห็นโทษแห่งความวุ่นวาย
แล้วที่นี้ ที่กิเลสมันผลักมันดันออกไปให้คิดอย่างนั้นอย่างนี้ ที่นี้มาเห็นความสงบ ความ
สงบเป็นสุข ไม่มีอะไรกวน แต่ความติดดินของความคิดความปรุงรบกวนทั้งนั้นให้เกิดแต่
ความทุกข์ มันก็เห็นคุณค่าละซิ อ้อ จิตสงบแล้วสบาย เห็นโทษแห่งความคิด คราวหลังก็มี
ทางต่อสู้อย่างไรก็ได้สักขีพยานแล้ว เราทำอย่างนั้นจิตของเราสงบอย่างนั้น ที่นี้จะเอาให้สงบ
อย่างนั้น ๆ มากกว่านั้นให้ยิ่งขึ้น ๆ

นี่ละการฝึกกรรมตนเอง ต่อไปจิตที่เคยติดเคยดินหิวโหยกระวนกระวายเพราะ
อำนาจของกิเลสหลุดลากไปนั้น จะสงบตัวลงด้วยอำนาจแห่งธรรม ได้ดีมีธรรมแล้วมีความ
สบายใจ ๆ อยู่ไหนก็สบาย นักภาวนาอยู่ที่ไหนสบาย อยู่ในป่าในเขา การกินอยู่ปุวย การ
หลับการนอนไม่ได้คำนึง สำหรับนักภาวนาแท้ ๆ นะ ไม่ได้สนใจ กินไปวันหนึ่ง ๆ พอยัง
ชีวิตให้เป็นไปเท่านั้นพอ ๆ ท่านไม่ได้เป็นอารมณ์กับสิ่งเหล่านี้ เป็นอารมณ์กับธรรม หมุน
ตัว ๆ จิตใจมีความสุขสงบเอบอ้อมอยู่ภายในใจ อยู่ที่ไหนก็สบายไปหมด ต้นไม้ภูเขาเขาไม่มี
อะไร มีแต่ใจของเราที่สงบเย็น ๆ มันก็เห็นเด่นอยู่

ความสุขทั้งหลายในโลกที่เราเคยคิดเคยก้าวมาน่าความสุขจะอยู่ที่นั่นที่นี้ มันไม่ได้ อยู่ที่ไหน มันอยู่ที่หัวใจอิมกับธรรมเป็นชั้น ๆ ขึ้นไป เมื่อเราอบรมธรรมเข้าไป จิตของเราก็ มีความอิมเอิบขึ้นภายในใจสบาย ๆ อารมณ์ที่กวนใจได้แก่กิเลสมันจะค่อยเบาลง ๆ นี่ละ การอบรมตนเอง ท่านทั้งหลายจำเอานะ นี่วิธีการที่เราทำมาแล้ว จากนั้นจิตมันสงบแน่ว จนกลายเป็นจิตเป็นสมาธิ ที่นี้อยู่ที่ไหนสบายหมด ความคิดความปรุงที่เคยเดือดร้อนวุ่นวายอยากที่จะปรุงแต่ก่อนดับลงหมด คิดขึ้นมาปรุงขึ้นมาไม่รำคาญ ความคิดของกิเลสแต่ละแง่ ๆ นี้สร้างความรำคาญให้แก่เรา ไม่อยากคิด มีแต่ความสงบแน่ว อยู่ไหนอยู่ได้หมด นั้นเห็นไหมละ วันคืนปีเดือนมีแต่มีดกับแจ็กสำคัญอะไร สำคัญอยู่ที่ความสัมพันธ์กันระหว่างจิตกับธรรม หรือระหว่างจิตกับสุขกับทุกข์สัมพันธ์กันอยู่ที่นี่ เมื่อธรรมมีมากทุกข์ก็มีน้อย สุขก็มีมากขึ้นมาเรื่อย ๆ ก็สงบเย็น ๆ นี่เป็นชั้นนะ เรื่องธรรมเป็นอย่างนั้น แล้วพอตัวสบายไปโดยลำดับ ไม่ติดนะ

ธรรมไม่ติดเหมือนกิเลส กิเลสได้เท่าไรยิ่งติด ยิ่งสร้างความทุกข์ให้เจ้าของ เหมือนกับหาเชื้อไฟเข้ามาเผาตัวเอง ๆ ตลอด ส่วนธรรมะไม่เป็นอย่างนั้น ค่อยเย็นเข้าไป ๆ เราพูดย่อ ๆ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ จิตขั้นใดก็ตามมีความอิมพอในตัวเอง สบาย ๆ ยิ่งออกทางด้านวิปัสสนาปัญญาพิจารณาสอดส่องมองทะลุไปหมด นั้นยิ่งแล้วนะ ยิ่งกระจ่างแจ่มออกไป สิ่งไม่เคยรู้ ๆ ไม่เคยเห็น ๆ เห็นอยู่ในใจ เพราะอะไรจึงไม่เห็นแต่ก่อนเพิ่งมาเห็นเวลานี้ เพราะแต่ก่อนกิเลสมันปิดเอาไว้ไม่ให้มองเห็น สิ่งใดที่มีอยู่รอบด้านก็ไม่เห็นเหมือนคนหลับตา เราหลับตาสีเหล่านี้นั้นก็ไม่เห็น พอลืมตาออกมามันมีอยู่ตั้งแต่เมื่อไรเห็น แล้วสิ่งทั้งหลายมันก็เหมือนกัน พอจิตใจเปิดออก ๆ ชำระกิเลสตัวปิดบังนั้นออก ๆ มันก็ค่อยเริ่มเห็น ๆ ทุกสิ่งทุกอย่าง เริ่มเข้าไปเรื่อย ๆ

จิตมีความสว่างกระจ่างแจ่มออกไปเท่าไร ยิ่งขยายออกไปความรู้ความเห็น ลึกตื่นหยาบละเอียดจะขยายตัวออกไป ฟังนะนี่ผลของการปฏิบัติธรรม พระพุทธเจ้าสอนโลกมาโกหกโลกเหอ ปฏิบัติตามนี้ดูซิ ถ้าไม่จริงจริง ๆ แล้วจะไปฟ้องพระพุทธเจ้าก็ได้ไม่ว่า แต่เราไม่จริงนั่นชีไปฟ้องอะไร ถ้าไปฟ้องท่านก็จะตีหน้าผากเอา พวกชี้เกียจคำเดียวเท่านั้นตีเปรี้ยงหายไปเลย หงายไม่หงายธรรมดาหงายหมาเสียด้วย หงายไม่เป็นท่าเขาเรียกหงายหมา หงายที่จะต่อสู้กับความชั่วนี้เรียกหงายแมว ตบเรื่อย ล้มก็ล้ม ลุกขึ้นแล้วต่อยกันเลยกับกิเลสไม่ถอย

ที่นี้เวลาจิตสว่างออกไปเท่าไร ๆ พระพุทธเจ้าสอนไว้ตรงไหนว่าบาปบุญ นรกสวรรค์ เปเรตผีประเภทต่าง ๆ เห็นแล้วรู้แล้วค่อยมาสอนสัตว์ตาบอด สัตว์ยังไม่เห็น เอา

ให้เดินตามนี่นะสิ่งเหล่านี้จะปิดไม่อยู่ จะรับรู้ได้เห็นในตัวเอง ขอให้เดินตามแบบแปลนแผนผังคือธรรมที่แสดงไว้แล้วนี้ แล้วจะรู้เต็มภูมิของตัวเอง ครั้นเวลาปฏิบัติไปมันก็จริงจัง ๆ เมื่อเจ้าของรู้ประจักษ์หัวใจเจ้าของแล้ว เจ้าของค่านเจ้าของไม่ได้ แล้วเราจะไปค่านพระพุทธเจ้าได้อย่างไร พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วเห็นไว้ก่อนแล้ว พอเราไปเจอเข้า ยอมรับตัวเอง ในความรู้ความเห็นตัวเอง แล้วก็แสบออกไปความรู้ ไปถึงพระพุทธเจ้า พระองค์สอนไว้หมดแล้ว ๆ ก็ยอมเรื่อย ๆ ที่นี้มันบุกเรื่อยละซี

นี่ละพระพุทธเจ้าเอาธรรมมาสอนโลก ไม่ได้สอนแบบคนตาบอดหูหนวกนะ เห็นแล้วรู้แล้วทุกอย่าง ที่พวกเราทั้งหลายไม่เห็นอยู่เวลานี้ ท่านเห็นทุกอย่างแล้ว พอเปิดใจออกไปทางด้านปฏิบัติธรรมแล้วจะค่อยกระจ่างออกไป ๆ เห็นไปเรื่อย ๆ ที่นี้เรื่องธรรมที่ท่านสอนไว้ทั้งหลายแล้วมันหมดปัญหาสำหรับผู้รู้ตามท่านแล้ว หมดปัญหาไปเลย ๆ มันก็มีปัญหาตั้งแต่พวกตาบอดไม่ยอมฟังเสียง คอยแต่จะค่านธรรมพระพุทธเจ้า นั่นคือเรื่องของกิเลส พวกกันปฏิบัตินะ ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าใจ ชี้นิ้วเลย สามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าใจ ในขณะที่เดียวกันก็ไม่มีอะไรเลยยิ่งกว่าใจ ถ้าสร้างความชั่วตามอำนาจของกิเลสนี้ จะเลวสุดยอดเลย ตกนรกหมกไหม้ไม่ทราบที่กัปก็กลับถึงจะได้ฟื้นขึ้นมา ถ้าปฏิบัติความดีก็ตีขึ้นไปสุดยอด ๆ จนถึงพระนิพพานเป็นนิพพานเที่ยงขึ้นมา นี่ละสุดยอดอยู่ที่จิตนะ สุขสุดยอดอยู่ที่ใจ ทุกข์สุดขีดสุดแดนก็อยู่ที่ใจ จากความชั่วทั้งหลาย ให้ฝึกหัดอบรมตน

ร่างกายของเรานี้มันไม่ไปตกนรกหมกไหม้ที่ไหนนะ ตายแล้วมันก็เป็นดินเป็นน้ำ เป็นลมเป็นไฟ เขาเรียกว่าส่วนผสม ส่วนผสมคืออะไร ธาตุแข็ง ธาตุอ่อน ส่วนผสมธาตุแข็ง เรียกว่าธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ อยู่ในร่างกายของเรา พอลมหายใจหมดเท่านั้นแล้ว สิ่งเหล่านี้ก็สลายลงไปสู่ธาตุเดิมของตน แต่จิตดวงนี้จะออกทันที ใครมีบุญมีบาป บุญบาปนั้นจะพาไป อย่างอื่นอย่างใดไม่พาไปได้ มีแต่บุญกับบาป คือดีกับชั่วจะนำจิตดวงนั้นไป ถ้าจิตมีแต่ความชั่วซ้าลามกตายแล้วดีดผิงลงเลย ถ้าจิตมีความดี พอหมดลมหายใจก็ตีขึ้นไปเลย อำนาจแห่งบุญหนุนทันที ๆ ก็อยู่ในหัวใจดวงเดียวกัน

ใจดวงนี้ไม่เคยตาย ไม่มีคำว่าตาย ที่ว่าเกิดตาย ๆ นี้ เป็นเรื่องของใจดวงนี้เข้าไปอาศัยในธาตุชั้นธรรมาธาตุชั้นนั้น ไปปฏิสนธิวิญญานเกิดภพนั้นภพนี้ ส่วนใจจริง ๆ ไม่เคยตาย หากเข้าร่างนี้ ร่างนี้หมดสภาพเรียกว่าตาย เอ้า ไปเข้าร่างนั้น ๆ ตามบุญตามบาปของตัวเองนั้นแหละ เวลามันหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ท่านชำระจนหมดไม่มีอะไรจะพาให้ไปเกิดไปตายอีกแล้ว บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว เรื่องความทุกข์ที่ตัดสินใจลงในขณะนั้นว่า ทุกข์ นตฺถิ อชาตสฺส ทุกข์ยอมไม่มีแก่ผู้ไม่เกิด คือเกิดก็เอากองทุกข์มาพร้อมนั้นแหละ เมื่อไม่เกิด

แล้วทุกข์ไม่มี ไม่เกิดแล้วก็ไม่ตายด้วย ถึงอมตมหานิพพาน ท่านไม่ตาย นี่ละธรรมท่านสอนไว้อย่างนี้ ทุกพระองค์สอนแบบเดียวกันหมด

ศาสนาเราก็เร็วแหลมลงไปทุกวัน ๆ สุดท้ายมีแต่ส้วมแต่ถ่านเต็มบ้านเต็มเมือง ใครก็ดิ้นหาตั้งแต่ความสุขความเจริญ เวลาได้รับมีตั้งแต่ความทุกข์ความทรมานเต็มหัวใจ ทั้งเปิดเผยทั้งลึบอยู่ในตัว เสวยอยู่คนเดียวภายในตัวก็มี ออกไปให้หมู่เพื่อนได้เห็น เป็นกิริยาที่โศกเศร้าโศกา ร้องไห้ร้องไห้เป็นการเปิดเผยอย่างนี้ให้โลกเห็นก็มี ที่ไม่เป็น อย่างนั้นเป็นอยู่ภายในใจก็มี มีอยู่ด้วยกันสัตว์โลกเหล่านี้ เพราะกิเลสเอาไฟไปเผาในหัว ออกนั้น เข้าใจหรือ เอาธรรมจับมันก็เห็นหมดนี้ พระพุทธเจ้าไม่ขนาดนั้นสอนโลกได้ยังไง ท่านไม่ได้สอนแบบหuhnอกตาบอดเหมือนเรานะ พวกเรามันอยู่ด้วยตาบอดหuhnอก เวลาตายนี้จะไปเกิดที่ไหนมันก็ไม่แน่ใจ เพราะเจ้าของไม่ได้สร้างความแน่ใจให้เจ้าของ ถ้าลงสร้างความแน่ใจแล้วตายไม่ตายมันก็รู้ภายในจิตใจ พุดตรง ๆ อย่างนี้ เมื่อมันแน่วอยู่ในหัวใจ ไม่มีอะไรจะเป็นนักรู้ยิ่งกว่าใจ ใจเป็นนักรู้แน่ทุกอย่าง

เมื่อเวลาสร้างบาปสร้างกรรมมาก ๆ แล้ว พอคิดถึงบาปคิดถึงความชั่วนี้จิตใจมันจะวูบขึ้นมาเป็นไฟเผาเจ้าของเห็นชัด ๆ นะ คนที่สร้างความดี พอระลึกถึงเรื่องความเป็นความตายนี้จิตใจจะมีความอบอุ่น มีที่เกาะที่ยึด เพียงขั้นนี้ก็ชัดเจนแล้ว ยิ่งเป็นนักภาวนาด้วยแล้วเห็นชัด เห็นประจักษ์เลยเทียว จิตใจหากเบาบางจากกิเลสเล็กน้อยเพียงไร ๆ มันจะรู้เป็นระยะ ๆ ๆ ไปเลย จนกระทั่งเป็นที่แน่ใจ เช่น อย่างพระอนาคามีท่านก็แน่ใจ ท่านแล้ว พระอนาคามีผู้สิ้นจากราคะตัณหา ชั้นปฐมฤกษ์ทีเดียว ท่านแน่แล้วบัพตั้งแต่ นั้นมาพระอนาคามีจะก้าวเรื่อย ๆ ๆ จะไม่กลับ ถึงจะต่อขั้นนั้นขั้นนี้ก็ต่อไปเพื่อถึงที่สุด วิมุตติคือพระนิพพาน นั้น ท่านแน่ใจตั้งแต่ท่านบรรลุอันนี้ลงไป แน่เป็นลำดับว่าจะหลุดพ้นจากทุกข์โดยถ่ายเดียว ยิ่งผู้สิ้นกิเลสแล้วดวงที่เดียวหมดเลย อยู่ที่ไหนรู้หมดแล้วจะไปถามใครเรื่องเป็นเรื่องตาย ความรู้ใครจะเกินใจของเราของเขาละ มันก็รู้อยู่

นี่ละใจที่ว่าใจเป็นนักรู้ รู้อย่างนั้นซิ ถ้าสร้างดีขึ้นมาก็รู้ประจักษ์ อยู่ที่ไหนก็อยู่ได้สบาย ๆ ตายหายห่วงไปพร้อมทั้ง ๆ ที่ยังไม่ตายก็ไม่ได้ห่วง ท่านปล่อยภาระหมดแล้วทุกข์ก็หมดไปด้วยกัน ถ้าผู้ที่ยังมียึดถืออยู่มากน้อย ความทุกข์ก็แทรกอยู่ในนั้น ๆ นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าให้พากันปฏิบัติบ้าง ไม่ได้นี้จะจมไปเลย นี่อุตสำหรับพยายามได้ ๔-๕ ปีมานี้ ได้อุตสำหรับเต็มกำลังความสามารถ ธรรมะทุกประเภทออกหมดนะ ประเภทที่เยี่ยมก็สอนพระแล้ว เฉพาะอย่างยิ่งในวัดป่าบ้านตาด ติดเทปไว้หมด ประเภทนี้ประเภทเงียบ ๆ สอน

อยู่ภายใน ๆ เวลาออกมาช่วยชาติบ้านเมืองนี่ก็เป็นแกงหม้อใหญ่ แกงหม้อเล็กมีบ้างเล็กน้อย แกงหม้อใหญ่คือคนส่วนรวมเป็นจำนวนมาก สอนให้พอเหมาะพอดีกับชั้นภูมิของผู้จะรับไปปฏิบัติให้เป็นประโยชน์แก่ตนทั่วถึงกัน ก็ต้องอุทิศสำหรับพยายามสอนไปทางโน้นสอนไปทางนี้ ตีนั่นตีนี่ ตีนักบ้างตีเบาบ้าง ถ้าจะตีแรง ๆ ลงไปน้ำมันจะถูกหัวเด็ก แล้วถูกหัวคนแก่เข้าใจไหม

ไอ้นักเลงโตมันก็แอบอยู่ข้างหลังไม่ถูกมันละชิ แกงหม้อใหญ่เป็นอย่างนั้นละ ถ้าแกงหม้อเล็กนี้ฟุ้ง ๆ เลย เพราะมีแต่ผู้ที่มุ่งหวังความหลุดพ้นด้วยกัน ธรรมะประเภทเด็ดเท่าไรยิ่งชอบ ๆ ผิงเลย ผู้นี้เรียกว่าฟุ้งแต่แกงหม้อเล็กแกงหม้อจืด เรายังก็เทศน์หมดแล้วนะ แกงหม้อเล็กหม้อจืดนี้เราสอนพระโดยลำพัง ๆ มาก่อนที่เราจะช่วยชาติบ้านเมืองนี้ จนกระทั่งเราหยุดการสอนพระเรียบริ้อยแล้ว เพราะเราก็หมดกำลังแล้ว ที่นี้เรื่องชาติบ้านเมืองก็โผล่ขึ้นมาให้ได้พลิกไปทางใหม่ไปสอนทางโลกทางสงสาร กลายเป็นแกงหม้อใหญ่ขึ้นมา แกงหม้อเล็กจะมีบ้างในสถานที่ที่มีพระกรรมฐานที่ท่านไปปฏิบัติ ท่านสนใจไปฟังเทศน์ฟังในเวลาเช่นนั้น ก็แยกแกงหม้อใหญ่มาเป็นแกงหม้อเล็ก เพื่อพระทั้งหลายที่มุ่งต่ออรรถธรรมชั้นสูง ให้ท่านได้ยินได้ฟังได้ประโยชน์ นั้น จึงมีน้อยไม่มีมากนะ แกงหม้อเล็ก นี้เราก็สอนมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย

ธรรมทั้งหลายที่เราสอนแล้วนี้ เราไม่มีสงสัยอะไรเลย สอนอย่างอาจหาญชาญชัย ไม่ใช่เราตั้งข้ออาจหาญขึ้นมานะ มันเป็นอยู่ในหัวใจ ไม่มีสงสัยอะไรแล้วเทศน์จะสงสัยอะไรวะ ก็ต้องตรงแนว ๆ ๆ นะชิ ยังมีชีวิตอยู่เวลานี้ แล้วตายไปจะไปไหนมันก็ไม่สงสัยเวลานี้ เราไม่ได้สงสัย จนกระทั่งในบางครั้งก็บอกว่า เวลาหลวงตาบัวตายแล้วอย่านิมนต์พระมากุศลนะ นั้นเห็นไหมละ หรือว่าอวดว่าทำทายเป็น เราไม่ได้อวดเราแน่ใจเรา ความหมายว่าอย่างนั้น กุศล ฐมฺมา คือความฉลาด เราฉลาดฆ่ากิเลสขาดสะบั้นไปหมดแล้ว หาความฉลาดมาจากไหน แล้วจะเอาใครมากุศล องค์ที่มากุศลมันมีความฉลาดหนักเบาเล็กน้อยเพียงไร ดีไม่ดี กุศล ฐมฺมา กล้ายหอมไปไหนนา มันจะว่าอย่างนั้นเข้าใจไหม นี้เราไม่หากล้วยหอม

ถ้าพูดตามหลักความจริงจริง ๆ ถึงเวลาแล้วที่จะไปแล้ว ไม่อยู่แล้ว เข้าไปรมไม้รมไหนดับ ไป เท่านั้นดีตึงผิงเลยไปเลย ไม่มีอะไรเป็นห่วงเป็นกังวลเลย สำหรับจิตหรือธรรมล้วน ๆ แล้วเป็นอย่างนั้น แต่กิเลสที่ยุ่งเหยิงวุ่นวาย ห่วงหน้าห่วงหลัง ยังไม่ตายห่วงเป็นบ้าไปเลย เข้าใจไหม นี่จิตกิเลส ห่วงหน้าห่วงหลัง จิตของธรรมล้วน ๆ แล้วไม่ห่วง

เพราะฉะนั้น ในประวัติท่านแสดงไว้ในตำราจึงมีน้อยมากสำหรับพระอรหันต์ ท่านนิพพานที่ไหน ๆ บ้างนี้ไม่ค่อยมีนะ มีเฉพาะองค์ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ทำประโยชน์ให้แก่โลกได้มาก อย่างเช่นอย่างพระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ หรือ พระกัสสปะ เรายกมาเป็นตัวอย่างเพียงเท่านี้ แล้วพระสาวกท่านมีจำนวนเป็นพัน ๆ หมื่น ๆ หรือ แสน ๆ ล้าน ๆ หายไปไหนหมด เหตุที่หายไปหมดก็เพราะว่า ท่านไม่ได้กังวลในความตาย บรรดาพระอรหันต์ท่านไม่กังวล เวลาสอนโลกท่านก็สอนตามกำลังความสามารถของท่าน ถึงวาระกาลอันควรของท่านที่จะไปแล้ว ท่านหลีกไปออกไป เพราะท่านอยู่ในป่าที่สงบอยู่แล้ว พอถึงกาลเวลาท่านหลีกไปออกไปแล้วเท่านั้นแหละ ดัดฝั่งเลยไปเลย ๆ จึงไม่ค่อยมีประวัติ

ส่วนปุถุชนคนหนาด้วยกิเลสนี้ไปที่ไหน โอ๊ย.ยุ่งไปหมดเลย เผาศพเผาเมรุก่อเหมือนชั้นดาวดึงส์ ก่อศพก่อเมรุ ครั้นเผาก็เอาไฟนั่นแหละไม่เห็นได้เรื่องอะไร เจ้าของถ้าได้ทำชั่วลงในนรก มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับการศพก่อเมรุสูง ๆ สวย ๆ งาม ๆ นะ มันขึ้นอยู่กับการกรรมของเจ้าของต่างหากนี่นะ ถ้ากรรมดีแล้วตายที่ไหนตายได้หมด พระพุทธเจ้าท่านตายง่ายนิดเดียว ท่านไม่หาที่ตายที่ไหนยากเลย ปีบเข้าไปตรงไหน ไปแล้ว

นี่ก็ได้เคยพูดกับหมู่กับเพื่อน ฟังซิ อวดหรือนี่ก็ดี พูดให้หมู่เพื่อนฟัง เฉพาะอย่างยิ่งกับพระ เราสั่งอย่างเด็ดอย่างขาดตามหลักความจริงไม่ให้เคลื่อนนะ เวลาจำเป็นจริง ๆ เราก็กเริ่มมาตั้งแต่ต้น การเจ็บไข้ได้ป่วยของเรา ถ้าเราไม่ยินยอมในใจอย่าเอาเราเข้าไปโรงพยาบาลโรงไหน อย่าเอาไปนะ นั่นบอกแล้ว ถ้าเป็นความยินยอมแล้วเอาไปเลย นี่เรียกอนุโลมชั้นหนึ่ง

จากนั้นเวลาเราหนักเข้ามานี้ บรรดาพระทั้งหลายนั่นแหละที่จะมาเกี่ยวข้องกับเรา ประชาชนไม่ค่อยมา ให้ต่างองค์ต่างเจียบอย่ามาส่งเสียงนั้นส่งเสียงนี้ แล้วอย่ามาสอนเรา อันนั้นอันนี้ เราพอเดี๋ยวนี้ บอกขนาดนั้นนะ เราพอทุกอย่างแล้ว คำว่าพอแล้วจะรับอะไรอีก อย่ามาสอนมันเป็นการกวนใจ นี่ประการที่สอง

ประการที่สาม ห้ามไม่ให้ใครมาแตะต้อง เวลาจำเป็นเข้าจริง ๆ แล้วใครอย่ามาแตะต้อง ให้ต่างองค์ต่างอยู่สงบ ๆ เราจะทำหน้าที่ของเราเต็มภูมิ ไม่ให้อะไรมายุ่งเลย พอทำหน้าที่เต็มภูมิแล้วดัดฝั่งเท่านั้นแหละ ไอ้ซากของเรานี้จะเอาอะไรสาธิตเห็นห่อโยนลงไปในคลองในบึงที่ไหนเราไม่ว่า เราไปแล้ว ไปสบายอย่างนี้ สอนโลกจึงสอนด้วยความอาจหาญชาญชัย ไม่มีความสะดวกสะท้าน เพราะเราไม่มีอะไรสะท้านในหัวใจเราแล้ว ธรรมพระพุทธเจ้าจริงไหม ฟังซินะ สอนโลกหลอกหลวงโลกหรือ มันเห็นอยู่ประจักษ์ในใจนี้ บาปเป็นบาป บุญเป็นบุญมาแต่กาลไหน ๆ ยังจะว่าลบล้างได้หรือ

พระพุทธเจ้าลบล้างบาปลบล้างบุญลบล้างนรกสวรรค์ไม่ได้ ทำไมเราจะเก่งกว่าครู ไปลบล้างบาป บุญ นรก สวรรค์ได้ ให้มันเห็นในหัวใจแล้วลบล้างอะไร ยอมกราบพระพุทธเจ้าราบเท่านั้นเอง ให้พากันจำเอา อย่าประมาทเป็นอันขาด ใจดวงนี้ตัวสมบุกสมบัน จะไปอยู่ตลอดนะ หากความดีไปหมุน อย่าเอาความชั่วไปกดลงให้จมลงในนรกนะ เอาละ วันนี้เทศน์เพียงเท่านั้นแหละ

โยม (ชาวอินโดนีเซีย) กราบเรียนถามปัญหา

หลวงตา มีอะไรว่ามา

โยม หัวใจเต้นแรงเหมือนจะระเบิด ที่หัวเหมือนมีน้ำหนักมาทับอยู่หนักมาก

หลวงตา เรากำหนดจิตยังง่ตอนทีภาวนา กำหนดลมหายใจหรือกำหนดอะไร หรือใช้คำใดบริกรรม

โยม ไม่บริกรรม ดุเฉย ๆ

หลวงตา กำหนดดูลมหายใจไหม หายใจเข้าหายใจออก ได้กำหนดรู้ที่อยู่ไหม

โยม กำหนดอยู่ที่ทรวงอก ไม่ได้อยู่ที่ลมหายใจครับผม

หลวงตา ให้กำหนดลมหายใจด้วยนั้นดี คือลมหายใจเข้าให้รู้ ลมหายใจออกก็ให้รู้ มันอยู่ในทรวงอกหรือนอกทรวงอกก็ตาม ให้รู้ที่อยู่ที่ลมหายใจเคลื่อนออกเคลื่อนเข้า ให้ดูอยู่ที่นั่น อะไรจะหนักจะเบาอย่าไปสร้างความกังวลกับมัน ให้ดูลมหายใจ มันมีะหนักภาวนา พอพูดมาเข้าใจทันที นักภาวนาจะรู้เรื่องของการภาวนามีอาการต่าง ๆ ของนักปฏิบัติด้วยกัน มันจะหนักจะเบาไปอย่าถือเป็นเรื่องเป็นอารมณ์ เช่นอย่างเรากำหนดลมเข้าลมออก ให้ดูลมเข้าลมออกอยู่ตลอดเสียก่อน หากยังเคลื่อนไหวไปมาอะไรค่อยพูดกัน เราจะแนะต่อไปอีก ถ้าควรจะแนะต่อไปแบบไหน ให้ดูอยู่ที่ทรวงอกเฉย ๆ มีแต่ความรู้ที่มันไหลได้ง่าย ให้กำหนดลมหายใจเข้าหรือออกนี้เป็นหลักเอาไว้

โยม ให้รู้อยู่ตรงนี้ วุ่นวายอะไรรู้

หลวงตา เออ ให้ตั้งเอาลมเป็นหลักไว้ก่อน อยู่ทรวงอกมันกว้าง ๆ ไป ให้ตั้งลมไว้เสียก่อน คือสติอยู่กับลมหายใจให้รู้ ที่นี้มันจะค่อยขยายออกไปอีก อันนี้ยังไม่พูดนะให้ตั้งลมไว้ก่อน สติอยู่ที่นั่น สติอยู่ที่ลมหายใจเข้าก็รู้ออกก็รู้ ไม่ต้องคำนวณว่ามันจะออกไปไหน เข้าไปไหน ไม่ต้อง ให้รู้เวลาลมหายใจเข้ารู้ ออกรู้ มีสติอยู่อย่างนั้น สตินี้ตัวสำคัญมากนะ ถ้าพรากจากนี้มากน้อยจะพรากจากความเพียร ขาดผลประโยชน์ เข้าใจแล้วหรือ

โยม เข้าใจค่ะ

หลวงตา เออ เอาอย่างนั้นก่อนนะ

โยม เห็นร่างกาย เห็นเนื้อ เห็นเอ็น เห็นกระดูก

หลวงตา อันนี้รู้สึกมันจะนอกลมหายใจไปก็ได้แล้ว เพราะมันดำเนินงานของมัน แล้วพิจารณาให้เป็นของแตกของดับ ให้มันแตกมันดับให้มันสลายลงไป

โยม รู้อยู่อันนี้เป็นร่างกาย อันนี้เป็นกระดูก

หลวงตา นั่นละ แล้วลองกำหนดให้มันแตกลงไปดูซิ ร่างกายของคนไม่แตกก็มี ร่างกายคนแตกคนตายก็มี ให้กำหนดมันตายมันแตกสลายลงไปดูนะ เวลามันตายสลายลงไป แล้ว ความรู้จะเด่นขึ้นเรื่อย ๆ อันนี้ถ้าเรากำหนดอีกตั้งขึ้นมาเป็นรูปสวยงาม ให้สวยงามยิ่งกว่านี้ได้ แล้วตั้งให้มันแตกให้มันพองขึ้นไปสลายไป นี่เรียกว่าการฝึกซ้อมสติปัญญา มันจะคล่องแคล่วว่องไวขึ้นไปเรื่อย ๆ เข้าใจแล้วหรือ มันตั้งขึ้นมาแล้วให้มันแตก

โยม เวลาไม่สบายก็รู้ว่าไม่สบาย พูดกับตัวเองว่าไม่อยากมาเกิดอีก

หลวงตา เอาละให้ดูอยู่ภายในกายนี้ อริยสัจอยู่ในกายนี้ ให้กำหนดแตกกำหนดดับ มันจะขยายไปยังใจเรื่องธาตุอย่างนี้ ให้ความรู้อยู่กับนั้น สติอยู่กับตัว อย่าให้ส่งออกนอก มันไปรู้สิ่งนั้นสิ่งนี้ถอยเข้ามา ให้อยู่ในวงกาย เอาเท่านั้นก่อน เอาไปพิจารณาเรื่อย ตั้งขึ้นมาแล้วกำหนดให้มันแตกให้มันตาย มันสลายลงไป หรืออย่างหนึ่งเอาไฟเผา กำหนดไฟเผาร่างกายที่มันแตกลงไปนี่ละ เอ้า ตั้งขึ้นมาใหม่ ให้มันเป็นอย่างนี้จนชำนาญไปโดยลำดับ มันจะบอกเองความรู้มันจะบอก ความขยายตัวเองรวดเร็วยิ่งงั้นมันจะรู้ของมัน ขอให้ใช้การการฝึกซ้อมนี้ให้มาก ๆ มันจะรู้ไปเอง

เอาเท่านั้นนะ ให้พิจารณาให้มาก ๆ ตั้งขึ้นกำหนดดูให้มันตายมันพองขึ้นมา มันแตกลงไป แล้วบางทีเอาไฟเผาลองดู ให้ทดลองดูทุกอย่าง แล้วจิตมันจะหดเข้ามา ๆ ผ่องใสเข้ามา มีหลักฐานแน่นหนา มันคงขึ้นเรื่อย ๆ อาศัยอันนี้เป็นหินลับปัญญาของเราให้คมกล้า มันจะคล่องแคล่วในตัวเอง แล้วจะสร้างพลังของจิตให้แน่นหนามันคงละเอียดล่อเข้าไปเรื่อย ๆ เข้าใจหรือ เอา เท่านั้นก่อน

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com